

- Nagyobb valaki van itt, mint Jónás.

A Jézust hallgató tömeg jelet kér, pedig már kapott számtalan üzenetet. Láta a csodáit, hallhatta a csodálatos tanítását, részesei lehetett gyógyulásoknak, és mégis jelet kérnek, bizonytságot, emberi szinten, győzz meg engem, kényszeríts engem. Jelet kérnek a bűnbánatoknak az indoklásaként. Mond meg, miért tartsak bűnbánatot. Kényszerítő okokat, de nem a személyes kapcsolatot keresik ebben.

Jézus azt mondja, nem ad jelet, mert ez a nemzedék gonosz nemzedék. Miért? Mert csak pusztán az ember szerint gondolkodik. Nem az Isten szerint, nem ismeri az Isten szeretetét, nem ismeri az Istennek a jóságát, ezért nem kap jelet, illetve kap Jézus Krisztusnak a föltámadását. Ez a jelek jele, a megkérdőjelezhetetlen. Ugyanakkor Jézus Krisztusnak a föltámadása, aminek ünneplésére készülünk, egyértelműen oka, indoka, célja a mi bűnbánat tartásunknak. Mert van örök élet, mert van remény, mert van jövője az embernek. Ha nem lenne, vajon lenne-e logikailag is értelme bűnbánatot tartani. Maximum félelemből, hogyha valamiféle túlvilági létben gondolkoznánk, hogy az egy picit jobb legyen. Csak azért van értelme bűnbánatot tartani, csak azért akarunk megtérni Krisztushoz hasonlítani, mert hiszünk a föltámadásban. Számunkra ez megkérdőjelezhetetlen tény.

A bűnbánattartás, a megtérés az emberi létünknek folyamatos létmódja.

Ugyanakkor azt is látjuk, hogy a megtérésben, a bűnbánat tartásban van küzdelem. Nem csak én küzdök magammal, a múltammal, a sebeimmel, az elesettségemmel, hanem mintha valami más erő is küzdene. Küzd a gonosz lélek. Isten küzd az emberért és a gonosz küzd ugyancsak az emberért. A gonosz lélek valóságos, nem szimbolikus, nem valami indokolhatatlan rossznak valamiféle fogalma vagy megtestesítője vagy szimbolikus létezője, hanem valóság, aki küzd az emberért. Ezt láttuk vasárnap az evangéliumban, amikor Jézus Krisztusnak a megkísértésének a történetét hallhattuk. Megkísérti Krisztust, aki az Isten Fia. Megkísérti őt, aki jön, hogy az embert visszavezesse az Atyához.

Testvérek, a nagybőjt pontosan arra ad alkalmat mindannyiunknak, hogy ezzel a valósággal, ami az életünknek a valósága, bátran szembenézzünk.

Múlt alkalommal jeleztem, hogy a nagybőjti találkozásainkkor a felnőtt megtérő embernek azokat a lépéseit járjuk végig, ami a megtéréshez vezet, vagy a megtérésének elválaszthatatlan része. Így most a küzdelemre, a gonosz lélek

munkálkodására, illetve a vele való küzdelemre szeretném irányítani a figyelmet. A felnőtt megtérő, aki Krisztushoz akar csatlakozni fölfedezi saját maga küzdelmeit, fölfedezi saját maga bukásait. Találkozom Krisztussal, egy gyökeresen új életet kínál nekem, a föltámadott létet, óhatatlanul szembesülök saját magammal. Én ezt akarom, így élek? A döntéseim, a múltam Krisztus föltámadott létének megfelelő lét és nagyon sokszor azt látjuk, hogy nem. Elibénk állnak a bukásaink, bűneink, amelyek önmagukban is érthetetlenek és értelmezhetetlenek, még csak nem is vezet jóra, még csak az ígérését sem váltja be. Ugyanakkor fölfedezi a megtérő, a megtérés útján lévő ember saját megköttöttségét is. S ezzel így vagyunk mi is. A szokásaink, a fájdalmak, a sebek, elrontott kapcsolatok vagy helyrehozhatatlannak látszó kapcsolatok. Ezekben is fölfedezhetjük, hogy a gonosz lélek ott van. Küzdj velünk szemben. Még akkor is, amikor fölfedezem gyengeségeimet, még akkor is, amikor a megtérés útjára akarok lépni. Nem akarja, hogy Krisztus törvénye uralkodjék a szívemben. Nem akarja, hogy az Isten országának a törvényei szerint éljek, nem akarja, hogy az Istent Atyának nevezzem, nem akarja, hogy a boldogságmondások szerint éljek, nem akarja, hogy bennünket Isten szent lelke vezéreljen. Az a lélek, aki bennünk van. Az a lélek, akit megkaptunk a keresztségkor.

A felnőtt megtérő azt is fölfedezi, hogy nagyon sokszor a bűneinek a forrása a saját maga teste. Itt most nem a test és a lélek szembeállításáról szeretnék beszélni, mert leegyszerűsítve ez nem is helytálló, hanem sokkal inkább azt fedezi föl, hogy az érzékszerveken keresztül van az embernek nyitott kapu a rossznak a befogadására. Majd erről még egy pár gondolatot szeretnék mondani. Ugyanakkor a nagybőjtben azt is fölfedezzük, hogy nem csak a megtérő ember küzd saját múltjával, tapasztalatával, nem csak ő küzd, hanem ott van mellette az egyház. Az egyház imádkozik, mert az egyháznak van tapasztalata erről, tudja azt, hogy a személyes küzdelmeknek a helye maga az egyház, a maga a gyógyító, erősítő, bátorító erejével, és tudja azt is, hogy a küzdelem az a megkeresztelt embernek mindennapi létmódja. Dönteni Krisztus mellett, küzdeni az Ő országának a törvényeiért.

Ezért az egyház imádkozik. S az egyház ebben az imádságban elibénk tár egy hatalmas erőt. Akkor, amikor imádkozik a gonosz lélek hatalmának a megtöréséért. S amikor a gonosz lélekről beszélek, akkor és a vele való küzdelemről, akkor nem arról van szó, hogy két egyenlő erő küzd egymással. Van az Isten, aki jó és van a gonosz, aki rossz, és meglátjuk, hogy mi lesz a küzdelemnek a vége.

Nem is olyan valamiről szeretnék beszélni, mint aki abszolút hatalommal rendelkezik az ember fölött, mert ha ez így lenne, akkor nem lenne szabadságunk. Nem lenne esélyünk a megtérésre, nem lenne lehetőségünk a gyógyulásra. S amikor az egyház imádkozik a gonosz lélek hatalmának a megtöréséért, akkor nem valami praktikát akar alkalmazni. Megmételvez bennünket sokszor az a sok médiában szereplő álhír vagy éppen szimplex gondolkodás, ami a gonosz léleknek a jelenlétéről, a kiűzésről és ehhez kapcsolódó teljesen krisztusi gondolkozáshoz nem illő körülményekről beszél, nyilván nem erről beszélek. Amikor a felnőtt ember a megtérés útján halad és mi is ezt tesszük most, ezért vagyunk itt. Ezért hallgatjuk az Isten ígését, ezért adunk időt arra, hogy megérintsen bennünket, akkor nem csak egyszerűen elkezdni fölfedezni a saját gyengeségeit, hibáit, hanem az egyház segítségére siet, így nekünk is. Azt mondja vizsgálj meg magad, nézd meg, hogy az életedben mi a jó, mi a rossz, miben gyengültél el és amikor az egyház arra szólít fel, ezt a katekumenátusban így nevezzük, amikor skruténiumot tart, amikor megvizsgálja az ember önmagát és az egyház megvizsgálja az illetőt, akkor valójában nem a bűnökről van szó elsődlegesen, hanem arról, hogy fölfedezted-e Isten szeretetét az életedben és az Isten szeretetének a fényében fedezed föl saját gyengeségeidet. Micsoda különbség, amikor nem a bűnre építve akarok javulni, hanem Isten szeretetére tekintve akarok meggyógyulni. Óriási különbség. Mi is ezért vagyunk itt, mert akarjuk fölismerni egyre jobban a szerető Istennek a jóságát. Vagyis a megtérő ember, így mi is találkozunk Jézus tanításával és bízunk benne. Csak ezért van bátorságom megvizsgálni a múltamat, csak ezért van bátorságom rátekinteni az életemre, mert bízom az Istenben. Ha nem bíznék benne, nem tenném meg. Megteszem, mert bízom benne. Megvizsgálom az életemet és nagyon fontos, ebben a folyamatban nem csak az egyén vizsgálja meg önmagát, hanem az egyház, a közösség által, az egyház a hivatott képviselői által, az egyház a tanítása által jogosult megvizsgálni az egyént, jogosult megvizsgálni engem. Miért? Mert egy szent közösségben, az üdvösség közösségében vagyunk, ahol szent rend van, ahol mindannyiunk ahhoz a rendhez akarunk igazodni.

S az egyház megvizsgálja az egyént, a megtérőt és bennünket is. Hogyan? Például, amikor nagyböjtben az egyház tanítása fölött gondolkodunk, hogy az föltárja magát. Milyen jó, hogy fölfedezzük tanításnak a gazdagságát, a szentségnek az erejét, milyen jó, hogy a szentgyónásban megtisztulhat a lelkem, mert másként fogok látni. A megtisztult lélek másként látja önmagát. A sebesült lélek még a gyengeségeit is alig tudja fölfedezni, érezni.

Az egyház nem csak az önvizsgálatra és a Krisztussal való szembesítésre buzdít, bátorít bennünket, hanem imádkozik azért, hogy a gonosz léleknek a hatalma megtörjön rajtam és bennem.

Van ehhez joga? Igen, mert Jézus Krisztus az Úr minden teremtmény fölött, égi fejedelemségek, alvilági hatalmak fölött.

Jézus Krisztus az Úr, Ő a győzedelmes király, Ő halálában legyőzte a rosszat, s föltámadásával nekünk ajándékozta az életet és ezt a hatalmat az egyházra bízta, ezért is mondja: a pokol hatalma sem vesz erőt rajta.

De nem tudja legyőzni. Tehát az egyházhoz tartozom, az egyház tagjaként a tanításhoz, a szentségi rendhez, a közösségi rendhez, a szolgálat rendjéhez, a liturgiához ragaszkodom, nem tud erőt venni rajtam semmi. Mert Krisztus megváltott, mert Krisztus éltet. Az egyházra bízta ezt a hatalmat, ezt az erőt, Ő cselekszik az egyházában és amikor azt mondja, hogy *menjetek el az egész világra és gyógyítsatok*, üzzétek ki az ördögöket, akkor valójában ezt bízta az egyházára. Mi hiszünk abban, hogy a küzdelem bennünk van, ez fájdalommal jár, de hiszünk abban, hogy Krisztushoz ragaszkodva, ha rátekintünk, örömmel tudjuk élni az életünket. Nem tud erőt venni rajtunk senki és semmi, még a saját gyengeségem sem. Ugyanakkor az tény és ebben a folyamatban, ebben az imádságban az is megjelenik, hogy a gonosz az kísért bennünket. Nem csak egyszer, nem csak egy-egy nagy csatára hív, hanem minden nap, minden egyes eseményben, akár a szokásaimban, akár a szóhasználatomban, akár hogyan gondolkodom az emberről, a világról, politikáról, társadalomról megkísért és nem az egységet akarja szolgálni.

Hogyan kísért meg bennünket? Megkísért úgy, hogy ne tartsam jónak, fontosnak, értékesnek Isten gyermeki méltóságomat. Meg vagyok keresztelve, megváltott vagyok, az Atya kedves gyermeke vagyok és ezt ne tartsam értékesnek. Nem fontos, hogy amikor elveszítem a reményemet, amikor lemondok a reményemről, bármi miatt, kétségbeesés, csalódás miatt. Érdemes figyelni arra is, hogy hogyan kísért bennünket, nem csak hogy a méltóságomról mondok le, vagy nem tartom fontosnak a lelkem tisztaságát, vagy amikor a reményemet elveszítem, hanem figyeljem meg, amikor elveszítem az örömet, amikor nem az öröm vezet napról napra, hanem a panasz, a küzdelem, a rossz. A rossz tematizálja a gondolkodásomat, a beszédünket, azt, hogy mit gondolok egyáltalán a jövőről, ez a gonosznak a műve. Mert az Isten mindig jövőt teremt, az Isten mindig előremutat, az Isten mindig bátorít. Mindig erővel tölt el.

Vagy amikor elveszítjük az életünk bizonyos dolgai fölött az értelemnek az erejét. Nincs értelme. Miért küzdjek a jóért? Miért legyek hűséges? Miért legyek helytálló? Ugyanakkor ebben az imádságban, amikor az egyház egy liturgia keretében imádkozik a megtérőért, és ezt tesszük mi is a szentmisében, majd a szentmise végén az a nagyböjti plusz áldás, ami az áldáshoz kapcsolódik, az pontosan ezt teszi. Imádkozunk a gonosz lélek hatalmának a megtöréséért, akkor mit tesz? Azt valljuk meg, hogy Krisztus nevének van ereje. Krisztus nevében cselekszünk. Krisztus nevében indulunk küzdelemre. Krisztus nevében kezdjük a napunkat és az Ő nevében fejezzük be. Vagyis megvalljuk azt, hogy Krisztus ereje képes megtörni a bűnt bennünk, képes kiűzni belőlünk a rosszat, képes gyógyítani a sebeket, merthogy a bűn, a rossz az sebeket okoz nekem is, másnak is, kölcsönösen is sebesítjük egymást. Meggyógyítja a sebeinket.

Krisztus nevének segítségül hívásával eszközöket kapunk az Istentől. Nem kész megoldást, nem varázsszereket, nem olyanfajta bizonyosságot, mint amit kértek az evangéliumból, adj nekünk jelet, hanem olyan eszközöket, amelyek segítségével jól látunk, jól ismerjük fel, mi a jó és mi a rossz, és tudunk dönteni. Vagyis a küzdelem folytatódik, de mindent, mindent megkapunk ahhoz, hogy jól tudjunk dönteni. Krisztus nevének ereje van és Istennek a szent lelke bennünk átalakít bennünket.

S még van egy nagyon érdekes momentum a felnőtt ember megtéréséhez kapcsolódóan az egyház gyakorlatának, amikor segíti, hogy vizsgálj meg önmagadat Isten szeretetének a fényében. Ismerd el, hogy a gonosz lélek megkísért és imádkozik az egyház fölött, hogy a gonosznak ne legyen hatalma, amikor Krisztus nevében kér segítséget, utána e gyönyörű szertartásban az egyház megkeni az embernek az érzékszerveit a szent olajjal. Megkeni a fejét, a szemét, a fülét, a száját, a kezét, a lábát, a szívét. Miért? Hogy az egész embert átadja az Istennek. Egészen át akarom adni magamat az Istennek. Mindenemet, aki vagyok, a gondolatomat, a szívemet, a kézmozdulatomat, az utamat, a járásomat, hogy mindent, mindent Krisztus töltsön be. Ez a mi méltóságunk. Ez szimbolikusan ugyan, de a keresztségben megtörténik. Istennek szentelt ember vagyok, a szívemmel, a szememmel, a fülemmel, a számmal. Mit mondok? Mi után mozdul a kezem? Mindent átadni az Istennek, ez pedig nem más, mint amire utaltam az elején az emberi lét méltóságát, szentségét nyerjük vissza. Mert hisszük, amikor átadjuk magunkat az Istennek, Isten szent lelkét megkapjuk a keresztségben, akkor a Szentlélek templomai vagyunk. Szentlelke működik bennünk. Nem más. Ezért hihetjük, hogy képesek vagyunk

megszentelni saját életünket, ránk bízottakét nem magunk erejéből, hanem a bennünk működő Szentlélek által, akinek átadjuk magunkat.

Nem más tehát ez, mint egész életem tudatos átadása az Istennek és ez mit jelent? Törvényei szerint akarok élni, tanítása szerint akarok élni. S a törvényre most nem úgy gondolunk, mint általában jogszabályokra vagy olyan előírásokra, amelyek a szabadságunkat valahogyan terelik vagy adott esetben korlátozzák, hanem úgy gondolunk a törvényre, mint ami út a lábaim előtt, mint ösvény előttem, ahol én járok, mint ami éltet. Ahogyan már én is említettem ezt, a 10 parancsolat valójában a mi szóhasználatunkban 10 parancsolat eredeti értelmében 10 szó, ami az üdvösségre vezet. 10 szó, ami az életre vezet. Ezért akarjuk mi tudatosan követni Jézusnak a tanítását. Mit jelent mindez számunkra most a nagybőjtben az életem felülvizsgálatát, de nem a bűneim alapján, nem is a sebeim alapján, hanem az alapján, hogy hogyan szeret az Isten. Hol tapasztaltam ezt meg? Aztán persze ez jelenti, hogy az időbeosztásomat, a szokásaimat, a beszélgetési témáimat, az indulataimat. Mikor gondolom, hogy jogos, hogy indulatos vagyok? Mert valójában engedélyt adok magamnak valamiért, hogy indulatos lehessek.

És megvizsgálni természetesen a reményemet, örömet, bizalmamat, megvan-e bennem a bizalom, akárcsak emberi szinten is, de nyilvánvalóan a Jóisten felé. Amit még tudunk tenni, ami feladat is, hogy imádkozunk másokért. Imádkozunk és imát kérek magamért.

Hányszor panaszkodunk, hogy a világ milyen rossz, hogy a gonosz uralkodik rajta. Hát imádkozzam a gonosz lélek hatalmának a megtöréséért. Hány és hány tragédiával találkozunk ismerősi körben, családban. Imádkozunk ezért! Krisztus nevében, mert ránk bízta ezt. És természetesen ehhez hozzátartozik az ima, a böjt, az alamizsnának a szerepe, hiszen ezek mind-mind ébren tartják bennünk a megtérés utáni vágyat. Vagy milyen szép hagyománya van az egyházban például a Szent Mihály imádságnak. Amikor pontosan ezt tesszük, hogy Ő segítségével tudjunk uralkodni a gonosz lélek fölött és imádkozunk a Szentlélek ajándékaiért. Ő legyen, az ő ereje legyen nyilvánvaló rajtam. Az öröm, a derű, a bátorság, a jókedv, a kezdeményezés, a reménység.

Még egy dologra szeretnék utalni, hogy mit tudunk tenni. A bérmálás szentségében megkaptuk a Szentléleknek azon ajándékait, amelyek arra jogosítanak bennünket és arra adnak erőt, hogy jól tudjunk, tanúságtévő módon tudjunk tenni. Adjunk hálát, hogy megbérmálkozhattunk, adjunk hálát,

hogy a Szentléleknek a pecsétje ott van a homlokomon, és ezzel a tudattal bátran képviseljük Jézus Krisztus nevének az erejét.

Mit tudunk tenni? A megtérés, a meghívás méltóságát tartom szem előtt magammal kapcsolatban is. Azt a méltóságot, ami miatt az Istent Atyának nevezhetem és azt a méltóságot, ami miatt egymásra úgy tudunk tekinteni, mint testvérek. Próbáljuk meg ezt gyakorolni már a mai napon is, és a nagyböjti szent időt pedig nagy-nagy bátorsággal és nagy jókedvvel, derűvel használjuk fel a megújulásra, a megtérésre.

- Ámen.